63st Jaargaang No. 5086

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Dinsdag 15 April 1947

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8, Willemstad Adres: Conscientiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: ... steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. F. Croes, Postbus 14 Oranjestad; tel. 38.

De Gaulle roept zich tot leider uit

Byrd terug van de Zuid Pool

DE GAULLE SPREEKT OPENLIJK.

Officieel kondigde Generaal De Gaulle aan, dat hij vanavond het leiderschap op zich neemt van de partij van het Franse volk met als doel de staat te hervormen. In een persverklaring zegt De Gaulle: „Ik nodig alle Franse mannen en vrouwen uit, om gezamenlijk mee te helpen aan de

DE GAULLE

De nieuwe leider van Frankrijk.

welvaart van Frankrijk. Zij zijn niet voor de bevrijding en de overwinning of ze moeten lid zijn van mijn partij.

De inzet is het lot van Frankrijk, dat weet ieder. Het gaat om economische welstand, sociale rechtvaardigheid, eenheid in het imperium, sterkte naar buiten, en zonder dit zouden we onze vrijheid als burgers verliezen het zou de onafhankelijkheid van Frankrijk kosten de natie moet gezien, dat we daarvoor alles moeten weten (Parijs, (AP) 14.4).

NOGMAALS DE GAULLE.

In de plaats van de verschillende partijen, die scherp tegenover elkaar staan die uitvoering van macht onmogelijk maken, wil hij een uitvoerende macht instellen, die volmacht heeft van het volk zelf.

De Gaulle was niet meer in de politiek sinds hij opkwam tegen de nieuwe constitutie (Parijs, (AP) 15.4).

BYRD TERUG.

Admiraal Byrd keerde van de Zuidpool terug, hij werd door verschillende hoge officieren welkom geheten en een erewacht stond er voor hem opgesteld. (Washington, (AP) 14.4).

LAKE SUCCESS.

De vergadering van Lake Succes werd voorgezeten door Souza, daar de Braziliaan Aranha nog steeds ziek is.

De Albanese afgevaardigde de gezant van Albanië in Parijs, Karama Illi kwam op tegen het voorstel van Truman, daar het de eenheid niet zal bevorderen en ook niet zijn prestige zal verhogen, ofschoon zelf wel geen lid van de Verenigde landen bracht hij toch in het midden, dat dit voorstel van Truman tegen het charter van het U.N.O. is.

Ook de Rus noemde de hulp eenzijdig en tegen het karakter van het instituut van de Verenigde landen. In een meeslepende rede viel Gromyko Truman aan en hield de veiligheidsraad voor, dat de ontkenning van Van der-Bergh juist het eenzijdige het unilaterale van de hulp goed laat uitkomen. Deze ontkenning laat zien hoe we moeten stemmen, als we een beslissing moeten nemen. Gromyko wees er op dat van der Bergh toegaf, dat deze organisatie aan de hulpactie het halt kan toeroepen, als de Verenigde landen zelf die hulp dus kunnen verlenen, dat is het feit dat Amerika nu hulp gaat verlenen een bewijs, dat men geen rekening heeft gehouden met de Verenigde landen (Lake Success, (AP) 14.4).

UITSTEL IN LAKE SUCCESS.

Na reeds eerder een vergadering te hebben uitgesteld, heeft het subcomité voor ontwapening, dat zal bestaan uit vertegenwoordigers van Engeland, Frankrijk, China, de Verenigde Staten en Rusland, de vergadering al weer uitgesteld (Lake Success, (AP) 15.4).

QUEEN ELIZABETH.

Het grote schip „Queen Elizabeth" is voor de haven van Southampton in de modder vastgelopen, en ofschoon men de gehele nacht doorwerkte, is het niet mogelijk het schip vlot te krijgen. Het schip liep vast tijdens de dikke mist; er zijn 2446 passagiers aan boord. Het zal nog wel een drie dagen duren voor men het schip vlot kan krijgen, als eerst de passagiers het schip verlaten hebben en de bagage gelost is (Southampton, (AP) 15.4).

EXECUTIE.

Uit Parijs wordt de executie gemeld van den persoonlijken vriend van Otto Abetz, den Fransman de Brinon. Hij ging kalm naar het schavot en zeide dat men spoedig zal inzien, dat hij een goed verrader was (Parijs, (AP) 15.4).

COMMUNSTEN IN CHILI.

De communisten in Chili vallen, wat zij noemen, het Noordamerikaanse imperialisme van de Yankees aan, en stelen naast Truman de „brilliante figuur" van Wallace, het hoofd van de democratische beweging in de Verenigde Staten (St. de Chili, (AP) 15.4).

STAKING.

De telefoon staking duurt nu reeds twee weken in Amerika en een oplossing is nog niet gevonden. Truman won gisteren inlichtingen of hij misschien persoonlijk zou kunnen interveniëren (Washington, (AP) 14.4).

EISLER.

Heden kwam de zaak voor van de communisten in Amerika Eisler die ten laste wordt gelegd onder ede valse getuigenis te hebben afgelegd toen hij in 1945 trachtte uit Amerika te ontsnappen (Washington, (AP) 14.4).

WERELD VLUCHT.

Het vliegtuig van Reynolds landde te Kiangwan ten Noorden van Sjanghai komend van Calcutta, om weer door te vliegen naar Tokio (Sjanghai, (AP) 14.4).

PAN-AMERICA DAG.

Bij gelegenheid van de Pan-America dag hield senator Vande-Bergh een rede waarbij hij verklaarde dat zolang wij de baas zullen zijn in het Westen er souvereine volken zullen wonen. Zijn rede kreeg applaus (Washington, (AP) 14.4).

WALLACE.

Wallace verklaarde dat hij overal zal gaan speechen, waar men hem maar wil horen en hij zal dit doen tot het einde van zijn leven, alléén in tijd van oorlog zou ik kunnen beschuldigd worden van hulp aan de vijand, beweerde hij" (Londen, (AP) 14.4).

OOK HOLLAND.

Morgen komt een studie groep bijeen van vertegenwoordigers van verschillende landen o.a. ook Nederland om de wereld handel en de wereld productie nader te bestuderen (Brussel, (AP) 14.4).

het nieuws van vandaag

De Gaule heeft zichzelf gisteravond tot leider uitgeroepen van een nieuwe politieke beweging, die boven de partijen uit moet staan. Het is bekend, dat hij aspiraties heeft om een Napoleon te worden, doch deze spot schijnt dan toch deze keer niet te doden in Frankrijk. Richtte men geen erebogen op langs de weg waar hij kwam? Riep het volk hem niet terug? Waren er geen 40.000 mensen tezamen gekomen daar op de vlakte bij Straatsburg, om naar hem te luisteren? Dit kan natuurlijk wel encenering zijn, we kennen dat van de dictators, die weten, dat in elkaar te zetten en het grote publiek vliegt er wel in.

Het kan zijn, dat de vierde republiek van Frankrijk dan toch maar korte tijd zal bestaan; het was al ontzettend moeilijk de republiek in het leven te roepen, ruzie was er om de grondwet, ruzie over den voorzitter in de kamer, ruzie over den president, ruzie over het cabinet, en de tegengesteldheid van de partijen de MPR en de Communisten met daar tussen nog de socialisten, maakt het regeren inderdaad moeilijk. De communisten weten niet wat te doen; de kamerleden stemden tegen, de communistische Ministers stemden voor in de afgelopen maand.

Het is niet nodig om politicus te zijn, als we zeggen, dat De Gaulle een goede kans maakt.

Stassen sprak over zijn onderhoud met Stalin, doch hij weet er over te praten zonder dat er eigenlijk in het gehele telegram een woord nieuws staat. Dat is zo de gewoonte onder politici.

In Moskou is het nu zo ver, dat de heren bezig zijn aan het laatste belangrijke punt, nl. het door Byrnes in zijn rede te Stuttgart voorgesteld verdrag van 40 jaar, waarbij de heren elkaar wederkerig beloven, dat ze Duitsland niet tot over een paar jaar, doch veertig jaar lang in de gaten zullen houden.

Bevin zeide: dat hadden we de vorige oorlog al moeten doen. Na de vorige oorlog verlieten ze het Rijnland in 1928, een tien jaar en dan nog maar in een bepaald gebied, en wat voor een bezetting. Met eigen ogen zagen we, hoe de jeugd in Aken achter de soldaten aanjouwde.

Bidault was er ook sterk voor. Molotov zweeg om ineens voor de dag te komen met een reuze lange redevoering, die vol moeilijkheden zat. Bitter vraagt men zich af wat nu weer. Wil hij doen alsof hij er vóór is, doch de zaak onmogelijk maken door met ontzettend veel moeilijkheden voor de dag te komen?

Marshall schijnt het niet te kunnen verdragen en wil hem vandaag op den man af vragen of hij vóór of tegen is.

Byrd kwam terug van de Zuidpool en werd met eer ontvangen.

De „Queen Elizabeth" liep in de modder vast. De moderne tijd kan de moeilijkheden niet zo maar overwinnen.

Conferentie van Moskou

Molotov heeft nog al wat moeilijkheden tegen een pact van 40 jaar

CONFERENTIE VAN MOSKOU.

Marshall heeft onmiddellijk het veertig jaren plan van Byrnes aan de orde geplaatst. Het veertig jaren pact zal een onderdeel zijn van het vredesverdrag en zal een wet zijn, waaronder Duitsland moet leven.

Een subcomité werd het eens

BYRNES

Komt zijn plan erdoor?

over de quaestie dat de geallieerden overal controle mogen oefenen in Duitsland, zo zou er niet meer de toestand zijn dat in de Oostelijke zone de Engelse en Noordamerikaanse kranten niet zouden worden toegelaten, terwijl daartegen ook maatregelen stonden van de Westelijke kant.

Nader wordt uit Moskou bericht, dat de Grote Vier het in principe eens zijn over het veertig jaar pact à la Byrnes.

Bidault gaf reeds onmiddellijk zijn instemming te kennen, met het voorgestelde en ook Bevin wil er nu over onderhandelen.

Molotov kwam met zes amendementen op het oorspronkelijk voorstel van Byrnes, maar officiële bronnen menen, toch dat de Sovjets ook vóór dit voorstel zijn.

Er zijn er toch die menen, dat de amendementen van Molotov het verdrag onaanvaardbaar zullen maken ook schijnt Molotov bezwaar te hebben, in deze zaak als gevolmachtigde op te treden.

Bevin was zeer blij met het voorstel „als men na de eerste oorlog zulk een voorstel gedaan had hadden we nooit een tweede wereldoorlog gehad B.dault gebruikte soortgelijke termen, toen kwam ook Molotov over de brug en in een lange speech wees hij op de te kortkomingen in het voorstel van Byrnes. Hij stelde een hele serie aanvullingen voor en wilde ook verschillende wijzigingen aanbrengen (Moskou, (AP) 14.4).

STASSEN EN STALIN.

De correspondenten Gallagher weet te melden, dat Stalin aan Stassen bij zijn onderhoud met hem moet gezegd hebben, dat men Rusland een beetje moet vergelijken met een dierentuin, het is een zulk een land wel nodig om een soort van censuur te bezitten. De aspirant voor de verkiezing voor het presidentschap, zeide dat hij nog niet over de economische punten zal spreken, wel vertelde hij aan de reporters, dat hij niet over de lopende politieke quaesties gesproken had, noch over de conferentie van de Grote Vier, noch ook over de buitenlandse politiek van Amerika. Hij sprak er niet met Stalin over en ook niet met iemand anders.

Stassen vertelde, dat hij Marshall op de hoogte had gebracht van zijn besprekingen met Stalin en Molotov. Hij zag geen honger in Rusland, en sprak nog over de goede verstandhouding tussen de beide volken, ook kwam het weigeren van correspondenten ter sprake. (Moskou, (AP) 14.4).

NOGMAALS MOSKOU.

De AP-correspondent Hightower bericht, dat Marshall nu Molotov wel op den man af zal vragen of hij voor een veertig-jarig-contract tegen Duitsland is ja of neen. Gisteren vatte de opinie post, dat Molotov van plan is het verdrag te torpederen door voor de dag te komen met plannen tot wijzigingen in het voorgestelde verdrag (Moskou, (AP) 15.4).

SPORT.

De wedstrijd Engeland — Schotland, die met 1—1 eindigde, werd bijgewoond door 99.000 toeschouwers.

Rusland, Libanon en Korea traden toe tot de internationale amateurs worstel-federatie.

Op de Europese kampioenschappen voor Grieksromeins worstelen, die te Praag gehouden werden, behaalden de Nederlanders Munnekes, De Greef, De Groot en Arts, tot dusver weinig successen. Munnekes won een partij van den Oostenrijker Schwartz, maar alle overige partijen werden door hem verloren (Aneta, 14.4).

BRATISLAVA.

Dr. Josef Tiso, de priesterleider van de staat Slowakije tijdens het bewind van de nazies, zal opgehangen worden (Bratislava, (AP) 15.4).

ROMME GEEN GOUVERNEUR.

De Minister van Overzeese Gebiedsdelen ontkende, toen hem dit werd gevraagd, dat Prof. Romme zou benoemd zijn tot Gouverneur Generaal van Nederlands Indië. Dergelijke berichten deden de ronde in de Nederlandse pers (Den Haag, Aneta, 14.4).

WERELD GRIEP-EPIDEMIE OP KOMST?

De Nederlandse dokter Van den Berg, die tijdens het wereldcongres voor gezondheidsorganisaties te Génève Directeur-Generaal van gezondheid was, zeide, dat een wereld griep-epidemie waarschijnlijk op komst is.

In verband hiermede moeten voorraden anti-griep serum op verschillende plaatsen aangelegd worden, zodat de dokters en verpleegsters, die het meest met deze ziekte in aanraking komen, onmiddellijk, indien noodzakelijk, ingeënt kunnen worden. Hij zeide, dat het grootste sterftegeval veroorzaakt wordt door longontsteking na de griep en moeten daarom dus voorraden penicillin worden ingeslagen. Er is een speciaal griepcomité opgericht, dat onmiddellijk maatregelen zal kunnen treffen (Aneta, 14.4).

DANIEL-ROPS DOOR DEN PAUS ONDERSCHEIDEN.

De bekende Franse katholieke schrijver Daniel-Rops is door den Paus benoemd tot commandeur in de orde van St. Gregorius de Groote, Daniel-Rops staat bekend als een der grootste Franse hedendaagse schrijvers, zowel op hintorisch als op humanistisch gebied. Tot zijn bekende werken behoren „L'ame obscure", „Le mondo sans ame", „Eléments de notre destin", „L'épée de feu", „Mystique de France".
Een van zijn laatste werken, „Jésus et son temps", kreeg in 1946 de hoogste oplage van alle Franse uitgaven, nl. 247.000 exemplaren. Kardinaal Suhard heeft den schrijver de oorkonde met de versierselen overhandigd.

Katholieke Partij en Linggadjati

Partijraad juicht fractieleider Romme toe

Het beleid van de Katholieke fractie inzake de Indonesische vraagstukken, aldus „De Volkskrant" (31 Maart) „is Zaterdag in de partijraad van de Katholieke Volkspartij met algemene stemmen goedgekeurd."

„De Kamerfractie blijft onverkort streven naar een staatkundige hervorming, gericht op een vrijwillige, duurzame samenwerking op voet van gelijkwaardigheid in het gecoördineerde verband, van een souvereine Nederlands-Indonesische Unie, onder reëel koninklijk gezag. Bij dit streven heeft de fractie het volle vertrouwen van de partijraad."

Prof. Romme gaf een overzicht van de gebeurtenissen t.a.v. Linggadjati. Wij behoeven geen spijt te hebben, aldus Prof. Romme, dat wij in December medewerking verleend hebben aan het duidelijke Linggadjati. Was dit niet gebeurd, dan zou dit duidelijke Linggadjati geen kans hebben gekregen. De spreker ging de drie Linggadjati's na. Behalve het fantoom (dat in de hoofden van vele Nederlanders was ontstaan), was er het onduidelijke en het duidelijke Linggadjati. Tussen deze twee „is wel een verschil in formulering, in redactie, maar niet in inhoud. Dit heeft ook de positie begrepen. Prof. Gerretson schreef het 21 Maart in „Nieuw Nederland"."

Conclusie.

„De zakelijke inhoud van de stukken, die in de motie-Romme worden vermeld, stemt op alle essentiële punten overeen met hetgeen in Linggadjati is afgesproken."

„Prof. Romme geloofde niet, dat de propaganda der oppositie, die beweerde, dat er wel verschillen waren, in belangrijke mate heeft bijgedragen tot de weigering van de republiek, om het duidelijke Linggadjati te tekenen. Wel hebben de onrustige elementen in de republiek van de propaganda geprofiteerd. Nadelig is de propaganda der oppositie zeer zeker geweest voor ons gezag bij de belangrijke Chinese groep in Indonesië. Nog nadeliger voor onze internationale reputatie. Op de buitenlandse ambassades moet men wel eens de indruk hebben gekregen, dat Nederland wilde chicaneren en niets is fataler dan de schijn op ons te krijgen van een poging tot woordbreuk. Dit had de oppositie moeten begrijpen.

Op 15 Maart kwam het aanbod van Sjahrir, waarbij hij een verliespunt nam. Sjahrir nam als verliespunt, dat de Nederlandse regering zich tot niets meer of anders verbond dan tot het duidelijke Linggadjati en dat de republiek dit aanvaardde.

Als verliespunt voor Nederland kwam, dat de republiek alleen het onduidelijke Linggadjati wilde tekenen. Het is echter duidelijk, dat niemand ons van woordbreuk kan beschuldigen als Nederland zich enkel houdt aan het duidelijke Linggadjati."

Risico's.

„De regering heeft dit aanbod aanvaard buiten de Kamer om, ook buiten de katholieke fractie en buiten prof. Romme om. Dit heeft de fractie betreurd. Prof. Romme erkende, dat er grote risico's verbonden waren aan de beslissing, naar welke richting die ook zou uitvallen. Over de beslissing der regering heeft niemand in de Kamer, ook de oppositie niet, een uitspraak uitgelokt.

Of de beslissing goed is geweest, zal de toekomst leren. Het is in 's lands belang niet verantwoord de zaken zwarter te zien dan ze zijn. De bedoeling van het Kamer-votum blijven wij man voor man nastreven en zij is nog te verwezenlijken. Daarvoor is nodig: een goede uitvoering van overheidswege, geen tegenwerking maar wel positieve medewerking van het volk.

Na de rede stonden alle afgevaardigden op en juichten Prof. Romme langdurig toe."

„De Maasbode" (31 Maart): We beleefden „het voor de partijraad ongewone schouwspel, dat na de uiteenzetting over „Linggadjati" door den leider der Katholieke Tweede-Kamer-fractie, Prof. Romme, de afgevaardigden hem met een minutenlang applaus huldigden, waarbij men zich van zijn zetels verhief.

Duidelijker instemming kon de leider der katholieke politieke wel bijna niet verlangen.

De ondubbelzinnige instemming met de gang van zaken, neergelegd in een motie ter goedkeuring van het beleid der KVP, en tevens de met algemene stemmen aanvaarde motie inzake het beleid van het partijbestuur ten aanzien van het voorlopig katholiek comité van actie (actie-Welter), moeten zowel fractie-voorzitter als partijbestuur veel voldoening hebben gegeven.

Als men één overheersende indruk medenam van de verdediging van zijn beleid inzake Linggadjati door den heer Romme dan was het wel deze: hier sprak een man, bezield door de diepste overtuiging, dat hij handélde in het belang van Nederland en van Indonesië en daardoor in het belang van de Rijkseenheid."

Partijraad K.V.P. en actie-Welter.

„De Volkskrant" (31 Maart) meldt, dat de heer Welter als deskundige uitgenodigd was tot de partijraad van de K.V.P., die Zaterdag te Utrecht gehouden is, „zodat hij in het hoogste orgaan van de partij zijn standpunt kon uiteenzetten. Als voorwaarde werd echter gesteld, dat hij zijn actie zolang moest stopzetten. Daar de heer Welter aan deze voorwaarde niet voldeed, is de uitnodiging later ingetrokken."

„Het Vrije Volk" (31 Maart): De Heer Welter „is niet uit de K.V.P. gezet. Men zal trachten hem te bewegen zijn actie te staken. Doet hij dat, dan is de logische consequentie, dat hij met zijn gehele reactionnaire bagage in de K.V.P. blijft en natuurlijk volledig het recht behoudt binnen die partij zijn afwijkende inzichten te propageren."

Hierbij plaatsen wij de tekst van Linggadjati.

DE NEDERLANDSE REGERING,

ten deze vertegenwoordigd door de Commissie-Generaal,

en

DE REGERING VAN DE REPUBLIEK INDONESIE,

ten deze vertegenwoordigd door de Indonesische delegatie,

het oprechte verlangen koeste-

rend de goede betrekkingen tussen de volken van Nederland en Indonesië te verzekeren in nieuwe vormen van vrijwillige samenwerking, welke de beste waarborgen bieden voor een goede en krachtige ontwikkeling van beide landen in de toekomst, en die het mogelijk maken de relatie tussen beide volken op nieuwe grondslagen te vestigen;

spreken het navolgende af en zullen deze overeenkomst op de kortst mogelijke termijn aan de goedkeuring van de volksvertegenwoordiging onderwerpen:

Artikel 1.

De Nederlandse Regering erkent de Regering van de Republiek Indonesië als de facto oefenende het gezag over Java, Madoera en Sumatra. De door de geallieerde of Nederlandse troepen bezette gebieden zullen geleidelijk, door wederzijdse samenwerking, in het republikeinse gebied worden ingevoegd. Hiertoe zal aanstonds een aanvang worden gemaakt met de nodige maatregelen, zodat, uiterlijk op het tijdstip in artikel 12 genoemd, de invoeging zal zijn voltooid.

Artikel 2.

De Nederlandse Regering en de Regering van de Republiek werken samen tot de spoedige vestiging van een souvereine, democratische staat op federatieve grondslag, genaamd de Verenigde Staten van Indonesië.

Artikel 3.

De Verenigde Staten van Indonesië zullen omvatten het gehele grondgebied van Nederlands Indië, met dien verstande, dat, indien de bevolking van enig gebiedsdeel, ook na overleg met de overige gebiedsdelen langs democratische weg te kennen geeft niet of nog niet tot de Verenigde Staten van Indonesië te willen toetreden, voor dat gebiedsdeel een biezondere verhouding tot deze Staten en het Koninkrijk der Nederlanden in het leven kan worden geroepen.

Artikel 4.

1) Samenstellende staten van de Verenigde Staten van Indonesië zullen zijn de Republiek, Borneo en de Grote Oost, onverminderd het recht van de bevolking van enig gebiedsdeel om langs democratische weg te kennen te geven, dat zij haar plaats in de Verenigde Staten van Indonesië op andere voet geregeld wenst te zien.

2) Onverminderd het bepaalde in artikel 3 en in het eerste lid van dit artikel, kunnen de Verenigde Staten van Indonesië een biezondere regeling treffen ten aanzien van het grondgebied van haar hoofdstad.

Artikel 5.

1) De Grondwet van de Verenigde Staten van Indonesië zal worden vastgesteld door een constituerende vergadering, die zal zijn samengesteld uit op democratische wijze aangewezen vertegenwoordigers van de Republiek en van de andere toekomstige deelgenoten der Verenigde Staten, met in achtneming van het bepaalde in het volgende lid van dit artikel.

2) Partijen zullen in overleg treden omtrent de wijze van deelneming aan deze constituerende vergadering door de Republiek, door de niet tot het gezagsgebied van de Republiek behorende gebiedsdelen en door de niet of onvoldoende vertegenwoordigde bevolkingsgroepen, een en ander met inachtneming van de onderscheiden verantwoordelijkheid van de Nederlandse Regering en van de Regering van de Republiek.

Artikel 6.

1) De Nederlandse Regering en de Regering van de Republiek zullen ter behartiging van de gemeenschappelijke belangen van Nederland en Indonesië samenwerken tot de vorming van een Nederlands-Indonesische Unie, waardoor het Koninkrijk der Nederlanden, omvattende Nederland, Nederlands-Indië, Suriname en **Curaçao,** wordt omgezet in genoemde Unie, bestaande enerzijds uit het Koninkrijk der Nederlanden, omvattende Nederland, Suriname en **Curaçao,** en andererzijds de Verenigde Staten van Indonesië.

2) Het vorenstaande laat onverkort demogelijkheid tot nadere regeling van de verhouding tussen Nederland, Suriname en Curaçao.

Artikel 7.

1) Ter behartiging van de in het voorgaande artikel genoemde belangen zal de Nederlands-Indonesische Unie beschikken over eigen organen.

2) Deze organen zullen worden samengesteld door de regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van de Verenigde Staten van Indonesië, eventueel mede door de volksvertegenwoordigingen dier landen.

3) Als gemeenschappelijke belangen zullen worden aangemerkt samenwerking inzake buitenlandse betrekkingen, defensie en voor zover nodig, financiën, alsmede nopens onderwerpen van economische en culturele aard.

Artikel 8.

Aan het hoofd van de Nederlands-Indonesische Unie staat de Koning der Nederlanden. De besluiten ter behartiging van de gemeenschappelijke belangen zullen door de organen der Unie worden genomen in naam des Konings.

Artikel 9.

Ter behartiging van de belangen der Verenigde Staten van Indonesië in Nederland en van het Koninkrijk der Nederlanden in Indonesië zullen door de onderscheiden regeringen Hoge Commissarissen worden benoemd.

Artikel 10.

Het Statuut van de Nederlands-Indonesische Unie zal voorts onder meer bepalingen bevatten over:

a) de verzekering van de rechten van beide partijen jegens elkander en de waarborgen voor de nakoming hunner onderlinge verplichtingen;

b) de wederzijdse oefening van het staatsburgerschap door Nederlandse en Indonesische staatsburgers;

c) een regeling, houdende voorziening voor het geval in de organen der Unie geen overeenstemming kan worden verkregen;

d) een regeling van de wijze waarop en de voorwaarden waaronder de organen van het Koninkrijk der Nederlanden bijstand zullen verlenen aan de Verenigde Staten van Indonesië, zolang deze niet of onvoldoende over eigen organen beschikken;

e) de verzekering in beide delen van de Unie van de fundamentele menselijke rechten en vrijheden, waarnaar ook het Handvest der Verenigde Naties verwijst.

Artikel 11.

1) Het Statuut zal worden ontworpen door een conferentie tussen vertegenwoordigers van het Koninkrijk der Nederlanden en van de toekomstige Verenigde Staten van Indonesië.

2) Het Statuut treedt in werking na goedkeuring door de onderscheiden volksvertegenwoordigingen.

Artikel 12.

De Nederlandse regering en de regering van de Republiek zullen ernaar streven, dat de vestiging van de Verenigde Staten van Indonesië en van de Nederlands-Indonesische Unie haar beslag krijgt vóór 1 Januari 1949.

Artikel 13.

De Nederlandse regering zal onmiddellijk stappen nemen opdat, na de totstandkoming van de Nederlands-Indonesische Unie, de Verenigde Staten van Indonesië als lid van de Organisatie der Verenigde Naties worden toegelaten.

Artikel 14.

De regering van de Republiek erkent de aanspraken van alle niet-Indonesiërs op herstel in hun rechten en teruggave van hun goederen, voorzover deze worden geoefend of zich bevinden in het gebied, waarover zij de facto gezag oefent.

Een gemengde commissie zal worden ingesteld om dit herstel of deze teruggave te bewerkstelligen.

Artikel 15.

Teneinde de Indische regering te hervormen op zodanige wijze, dat zij in haar samenstelling en werkwijze zo goed mogelijk aansluit op de erkenning van de Republiek en op de ontworpen staatsrechtelijke structuur, zal de Nederlandse regering bevorderen, dat aanstonds wettelijke maatregelen worden getroffen om, in afwachting van de totstandkoming der Verenigde Staten van Indonesië en der Nederlands-Indonesische Unie, de staats- en volkenrechtelijke positie van het Koninkrijk der Nederlanden daarop te laten aansluiten.

DE HEER EN MEVROUW

H. Labadie - Taytelbaum

geven met dank aan God kennis van de geboorte van hun dochter

Lilian Huberta

Oranjestad, Aruba

Artikel 16.

Aanstonds na het tot standkomen van deze overeenkomst zullen beide partijen overgaan tot vermindering van de troepensterkte aan beide zijden. Zij zullen in overleg treden omtrent de mate en het tempo van deze vermindering en omtrent de samenwerking op militair gebied.

Artikel 17.

1) Voor de in deze overeenkomst beoogde samenwerking tussen de Nederlandse regering en de regering der Republiek zal een organisatie in het leven worden geroepen, bestaande uit een door elk van beide regeringen aan te wijzen delegatie, met een gemeenschappelijk secretariaat.

2) De Nederlandse regering en de regering der Republiek zullen alle geschillen, welke naar aanleiding van deze overeenkomst mochten rijzen en die niet door partijen in onderling overleg in een conferentie tussen genoemde delegaties tot een oplossing kunnen worden gebracht, door arbitrage doen beslechten. In dat geval zal die conferentie worden aangevuld met een door de genoemde delegaties in onderling overleg of, mocht dit overleg geen resultaat opleveren, door den Voorzitter van het Internationale Hof van Justitie te benoemen Voorzitter van andere nationaliteit met beslissende stem.

Slotbepaling.

Deze overeenkomst wordt opgesteld in het Nederlands en in het Indonesisch. Beide texten hebben gelijk gezag.

Batavia, 15 November 1946.

(Uitzicht).

CURACAO

ONZE HAVEN.

In het rapport van de heren Goudriaan en Dresden wordt ook de aandacht gevestigd op de te lange los- en laadtijden, der havenarbeiders.

Zij schrijven er bij „dit punt is naar onze mening in de internationale concurrentiestrijd der zeehavens van de grootste betekenis". Wij zijn blij dat ook van deze zijde belangstelling wordt gevraagd voor de sociale toestand onder havenarbeiders, zij het dan dat de beide professoren deze quaestie meer onder economisch opzicht beschouwen.

Té lange werktijden verhogen niet het peil van de arbeidsprestatie zullen ze willen zeggen, daarom is het beter de arbeiders korter te laten werken.

Door de verordening tot regeling van de arbeid in de haven kan deze materie tot genoegen geregeld worden.

WIL DER STATEN.

In de Memorie van Toelichting op de begroting 1948 lezen we het volgende:

„De wil der Staten is dat de uitgaven van het Bestuur invoering van geheel nieuwe instituten als „vertrouwensmannen", uitbreiding Statenleden, versterking vertegenwoordiging van het Staatsdeel naar buiten, invoering decentralisatie, oprichting Rechtsschool, verbetering lager onderwijs, uitbreiding sociale en hygiënische zorg voortgang moet hebben. Dus moeten de inkomsten op een zodanig niveau worden gehouden dat uit de opbrengt daarvan al deze gewone uitgaven de regelmatig terugkerende kapitaalsuitgaven en eventueel ook een gedeelte der, productieve kunnen worden gekweten".

ANETA.

Voor het persbureau Aneta staat op de begroting van het jaar 1948 een bedrag van 5000 gulden uitgetrokken.

NIEUWE LEERGANGEN.

Op de begroting van het jaar 1948 ontmoeten elkaar jong en oud. Er is een leergang voor oude talen en een leergang voor Papiament.

DE STOEP.

Het doet ons goed, dat wij in ons, zoals de parlementaire commissie opmerkt, zo cultuurarm land ook een 600 gulden op de begroting zullen plaatsen voor het tijdschrift „De Stoep".

Wij zullen ons kunstcriticus waarschuwen, wat meer respect te hebben voor dergelijke werkelijke cultuuruitingen.

A.B.C.

Het zal met de A.B.C. goed gaan, meent men, want werd voor ontvangsten van het A.B.C.-bedrijf op de begroting van het jaar 1947 slechts 6500 gulden geraamd, nu staat er op de begroting van het jaar 1948 een bedrag geraamd van 20.000 gulden als opbrengst van de dividenten.

AEROCLUB CURACAO.

De jaarvergadering zal niet op 17 April, doch op Vrijdag 18 April worden gehouden in de bovenzaal van de Club Asiento.

HET BESTUUR.

DE HEER EN MEVROUW

Barend Klip - Römer

geven hierbij kennis van de geboorte van hun dochtertje

Anna Maria

Curaçao 13 April 1947

DANKBETUIGING.

Hiermede brengt ondergetekende, mede namens zijn echtgenote, zijn oprechte dank aan de Directie van de Koninklijke Nederlandsche Stoomboot Mij. en aan allen voor hun blijken van belangstelling ter gelegenheid van zijn 40 jarig jubileum in dienst van deze Maatschappij.

Melvil Lauff.

Pierre Le Grand

Geboorte- en sterfjaar van Van Walbeeck zijn wel niet met honderd procent zekerheid bekend, maar men kan toch met grote mate van waarschijnlijkheid uit geschiedkundige gegevens de vermoedelijke jaartallen afleiden. Voor Pierre Le Grand is het mij niet mogelijk om zelfs maar bij benadering het aanvangs- en slotjaar van zijn levensloop vast te stellen. Als hij voor het eerst op het toneel der geschiedenis verschijnt, is hij militair en blijkbaar een dapper, betrouwbaar en bekwaam man. Hij kwam vermoedelijk zeer kort na Van Walbeeck in Brazilië terecht als kapitein over een compagnie (1631).

In April van datzelfde jaar werd een expeditie ondernomen naar Itamaracá onder Luitenant-Kolonel Steyn Callenfels, waarbij ook kapitein Le Grand aangesloten was.

In Januari 1633 nam de compagnie van Le Grand met drie andere, deel aan een expeditie naar Rio Formoso onder den Overste Van Schuppe en den equipagemeester Lichthart.

Op de 8ste Maart 1633 keerde Van Waerdenburgh met Van Walbeeck en enkele officieren naar het Vaderland terug. Dit had in Brazilië een algemene promotie ten gevolge. Le Grand werd hierbij bevorderd tot majoor. Er bleven toen nog 2900 man troepen in Brazilië, waaronder 250, die aangewezen waren voor een tocht naar de Caraïbische Zee. Reeds op 17 Maart vertrekt majoor Le Grand in de avond naar Antonio Vaz, het eiland tegenover Recife, met de troep van Van Schuppe; Le Grand onderscheidt zich bij de verovering van Afogados.

Genoemde 250 man, die bekend stonden als de „oude soldaten" (dus militairen, die van het begin af in Brazilië gediend hadden), vertrokken op 26 April; waarschijnlijk was Le Grand hun aanvoerder. De schepen, die hen vervoerden, zeilden niet regelrecht naar Nederland, maar voeren via West-Indië, om onderweg de Spanjaarden nog wat afbreuk te kunnen doen. Op deze toch werd Truxillo, aan de kust van Honduras, ingenomen. Men eiste van het bestuur van de stad een zekere schatting en trok dan weer weg. Zulke „grapjes" haalde men onderweg wel meer uit. Dat was om de reiskosten er uit te halen. In November 1633 kwamen de meeste schepen met hun bemanning op de rede van Texel aan. Onderweg hadden ze nog vernomen, dat de Spanjaarden de Nederlanders van Sint Maarten verdreven hadden. Le Grand was dus tijdig genoeg in Nederland om het bevel op zich te nemen van de troepen, die met Van Walbeeck naar Curaçao zouden gaan. Ook hij is niet lang op ons eiland gebleven, want eind 1635 was hij alweer in Nederland terug. De Kamer van Amsterdam behandelde in haar vergadering van 5 November zijn rekening en in die van 12 November verscheen hij zelf om te bedanken voor de ontvangen betaling en om zijn diensten aan te bieden voor het geval de Compagnie hem weder mocht nodig hebben.

Evenals Van Walbeeck werd Le Grand opnieuw naar Brazilië uitgezonden; hij maakte aldaar als commandant over de soldaten de vierdaagse zeeslag mee van 12, 13, 14 en 17 Januari 1640.

Na 1640 lezen we niets meer over hem in de geschiedboeken en verdwijnt hij spoorloos van het toneel der vaderlandse geschiedenis.

Jamboree, Wereldstad aan de Seine

Massale kampvuren en demonstraties in de arena.

Langzaam groeit aan de oevers van de Seine een wereldstad: Wereldjamboree, een stad van dertig duizend bewoners. Ingedeeld naar de godsdiensten komen er twintig duizend katholieken, vijf duizend protestanten, vijfhonderd Joden, duizend mohammedanen, vijfhonderd orthodoxen, driehonderd uit het Verre Oosten en drie duizend „neutralen".

Moeilijke problemen voor vervoer en fouragering.

Het spreekt vanzelf, dat deze stad uitgebreide diensten noodzakelijk maakt. Vooral voor de ravitaillering komt heel wat kijken. Tien bakkersconvooien van het leger zijn nodig voor de broodvoorziening, elk bestaande uit negen rijdende ovens en een rijdende bakkerij. Iedere nacht gedurende de Jamboree zullen voorts twaalf wagons met levensmiddelen te Rosny aankomen.

Schouwspelen.

De vorige Jamborees gaven in hun programma's een grote plaats aan schouwspelen van allerlei slag, kampvuren, nummertjes, zang, dans, orkesten. Ieder contingent placht in de arena een nationale en folkloristische demonstratie te geven.

De Franse verkennersbeweging wil deze traditie voortzetten en bovendien biezonder de nadruk leggen op het toneelspel, gezien als een stuk verkennerstechniek. Zij is van mening, dat ten slotte de Jamboree de gelegenheid biedt om buitenlandse leiders en jongens kennis te laten maken met een jonge, nieuwe toneelkunst, die wezenlijk voortkomt uit het spel van verkennen.

Om de grote gemeenschappelijke demonstraties, waaraan duizenden jongens meewerken, mogelijk te maken, wordt er een grote arena gebouwd met tribunes voor 10.000 toeschouwers. De kampvuren worden gehouden in amphitheaters met plaats voor 25 à 30.000 personen. Er komt verder een schouwburgbioscoop, waarin tijdens de bezoekdagen speciaal verkennerswerk zal worden gedemonstreerd: zang, dans, toneelvoorstellingen, pantomines, amateurfilms, documentaires enz. Andere theater-bioscopen zijn verdeeld over de vijf sub-kampen en het leiderschap.

Voor het circus zal één geweldige tent met 5000 plaatsen opgezet worden door beroepslui; het circus Amar heeft in principe zijn toezegging gedaan. Het wordt bijgestaan door verkenners-saxophonisten, leerling-dompteurs en degenslikkers.

Het transport.

De komst van de 30.000 deelnemers, het bezoek aan Parijs en aan de grote touristencentra van Frankrijk door de buitenlandse contingenten, het vervoer van de veelsoortige materialen voor de inrichting van het kamp, voor de ravitaillering, dat alles werpt talrijke en verschillende, soms moeilijke en dikwijls ongekende problemen op. Om deze op te lossen, hebben de Franse Spoorwegen een speciaal vervoersbureau opgericht, gerecruteerd uit de verkenners in hun dienst, en ter beschikking gesteld van de Jamboree-commissie.

Te land.

De lijn Parijs — Le Havre werd tussen Parijs en Mantes in tweeën gesplitst, maar sinds 1944 is de baan op de rechter oever van Argenteuil bij Conflans afgesneden ten gevolge van de vernieling van de beroemde Eiffel-brug. De herstelwerkzaamheden van de Pont-Eiffel **zouden pas in 1948 beëindigd zijn**, maar om het belang van de Jamboree hebben de Franse spoorwegen besloten het werk te verhaasten in weerwil van duizenden moeilijkheden. Deze brug moet nog vóór de zomer voor het verkeer geopend worden.

De inrichting van de twee naburige stations is te beperkt, dan dat zij het Jamboree-verkeer zouden kunnen verwerken. Men heeft dus besloten een apart station aan te leggen: „Rosny-Jamboree". Dit station heeft twee perrons voor de aankomst van personen- en goederentreinen, grote installaties om rijen goederenwagens op een zijspoor te rangeren (hetgeen zeven km. spoorrails betekent), wisselposten, regulatoren, kortom, heel de inrichting van een modern station, verlichting, luidsprekers, enz. Om van het station naar het kamp te komen wordt een autobusdienst ingesteld, waarvoor tweehonderd wagens nodig zijn. De tweehonderd chauffeurs logeren ter plaatse in een speciaal kamp. Met iedere autobus gaat als begeleider een verkenner mee.

In de lucht.

Voor de verbindingen door de lucht wordt het vliegveld van Mantes verbeterd. Bovendien wordt dichterbij een klein terreintje voor de luchttaxi's ingericht.

Op de Jamboree zal ook een dagblad verschijnen: de „Jamboree France". Deze krant, die een oplage heeft van ongeveer 60.000 exemplaren, bestaat uit acht pagina's en brengt iedere dag een hoofdartikel, reportages van de voornaamste gebeurtenissen, tekeningen, foto's, enz. De text wordt gedeeltelijk in het Frans en in het Engels gedrukt, maar de belangrijkste artikelen zullen ook in andere talen verschijnen.

Eigen politie.

Iedere stad van betekenis heeft politie en zo zal de Jamboreestad met haar 30.000 kampeerders, haar markten, bioscopen, theaters en duizenden bezoekers ook een eigen veiligheidspolitie hebben. Vijfhonderd agenten, gerecruteerd uit de voortrekkers en de leiders, zorgen voor de orde op de dagen met de grootste toeloop.

Een van de nieuwigheden op deze Jamboree is de grote Boulevard, waar in demonstratiestands de bekwaamsten uit de Franse verkennersbeweging en buitenlandse contingenten zullen optreden in vaardigheid met zweep en lasso, touwwerk, mandenvlechterij, „werpwapens", speuren enz.

Specialisten uit alle takken van de geneeskunde en chirurgie verzorgen een inrichting voor geneeskundige behandeling. Een operatie-zaal wordt in een speciale barak ondergebracht.

(„Volkskrant").

NIEUW VLIEGTUIG.

In hun vrije tijd breien de Engelse polities kousen.

NEDERLAND

NIEUWE BOEKEN.

In Pyama. Ferdinand Langen. Uitg. J. M. Meulenhoff Amsterdam. 1946.

Ferdinand Langen schrijft lichtelijk pathologische hallucinaties uit, die hallucinant genoeg zijn om verrassende verwantschappen te ontdekken tussen ogenschijnlijk weinig verwante dingen, en toch niet zo pathologisch, dat de draad der goede orde breekt.

Het resultaat zijn acht verhalen, die levendige interesse wekken door de nieuwe en boeiende facetten, die een oud, eenvoudig thema blijkt te bezitten.

Het zwakste deel van deze pennevrucht is wel de stijl, die soms lichte grammaticale feilen toont, en over het geheel de droge, kluiterige indruk maakt van een omgeploegd land.

Een alleszins lezenswaardig boekje, dat de fantasie verrijkt zelfs van degenen, die niet in pyama plegen te leven.

Maria Sibylla Merian. Bertus Aafjes. Serie: de Ceder. Uitg. Meulenhoff Amsterdam. 1946.

Een biografische noot in het boekje luidt als volgt:

„Maria Sibylla Merian was een schilderes van vlinders en bloemen uit de zeventiende eeuw. Zij werd geboren in 1647 te Frankfort aan de Main. Daar trouwde zij een bloemenschilder, doch verliet hem later met haar beide kinderen om haar verder leven te slijten bij de Labadisten, een kolonie van vromen, te Wieuwerd in Friesland. De toen reeds beroemde schilderes ging zover dat zij jaren lang haar kunst verzaakte, omdat zij meende op deze wijze beter de volmaaktheid na te kunnen streven. Doch de kleine redeloze diertjes, wier bestaan haast niemand kent, lokten haar weer vandaar, naar Amsterdam en verder. Want in 1699 achtervolgde zij de vlinders — die zij haar zomervogeltjes noemde — tot over de oceaan en zij drong het Surinaamse oerwoud binnen om daar de insectenwereld der tropen te tekenen. Zij stierf te Amsterdam in het jaar 1717".

Voor Sibylla Merian, die bloemen en insecten schilderde in kleuren en vormen, die het wonderlijke openbaarde van deze kleine, en doorgaans ongeziene wonderen Gods, dichtte Bertus Aafjes dit kleurrijk portret. Het vertoont in vage vegen haar leven, vegen, die, gelijk haar werkelijk leven, opgelost zijn in de weelderige achtergrond van kleuren en vormen, die de natuur onder het struikgewas is. Deze gloeiende en wemelende détails observeert hij met een verwondering, die alle kunstenaars over alle eeuwen heen, en zeker ook Sibylla met Bertus verbindt.

Van dit gedicht, in zuiverheid des gemoeds geschreven, zijn de verhalende en vooral de argumenteerde gedeelten veruit het zwakst. Ze zijn te vluchtig, en vooral wat de laatsten betreft te oppervlakkig gedaan, om ons mee te nemen, zowel op de gang van haar lichaam, als op die van haar gedachten. Bovendien dooft het gedicht naar het einde als een sputterende kaars, juist op het ogenblik, dat het avontuur van het onbekende in haar leven komt, en dus natuurlijker wijze een climax in haar dienst van de kunst wordt bereikt. Dit is begrijpelijker wijze veroorzaakt door gebrek aan documentatie, wat de tropische topografie, flora en fauna betreft, doch aan het gedicht als geheel komt het niet ten goede. Het laat ons met de indruk achter, dat uit het onderwerp met zijn vele mogelijkheden niet gehaald is, wat er in zat.

Niettemin heeft Bertus Aafjes de détails van de natuur gezien op een wijze, die Sibylla ongetwijfeld herkennen en waarderen zou, en het is daarom een waardige nagedachtenis aan haar, die in de tijd der piraten per zeilschip doordrong tot in Suriname in achtervolging van het schone, dat God in het kleine geschapen heeft.

Koopt U deze parel voor de prijs van zandsteen.

DE NATIONALE HERDENKINGSAVOND 3 MEI.

Het is de wens van de Regering, dat alle officiële herdenkingen voor de gevallen militairen, zeelieden, verzetsstrijders en geallieerde militairen dit jaar op dezelfde dag worden gehouden. De Commissie Nationale Herdenking 1940—1945 heeft er ernstig naar gestreefd om deze wens zo veel mogelijk te verwezenlijken en met volledig resultaat. Op 3 Mei a.s. zullen in ruim 600 gemeenten in Nederland herdenkingsavonden worden gehouden aan de hand van de richtlijnen, welke de commissie aan alle burgemeesters heeft verzonden. De minuut stilte, welke het vorig jaar op de bevrijdingsdag des morgens om 11 uur is gehouden, is vervallen.

Hieronder volgen de richtlijnen voor de herdenkingsavond, welke de commissie heeft geadviseerd.

1. Herdacht zullen worden zowel de Nederlandse militairen, zeelieden en verzetsstrijders als de geallieerde militairen, die voor de bevrijding van ons Vaderland gevallen zijn.

2. Van des avonds 18 uur af, zullen van alle openbare gebouwen en particuliere woningen in alle Gemeenten, de vlaggen halfstok gehangen worden.

3. Om 19.30 uur zal eenieder kunnen deelnemen aan een dusgenaamde „stille tocht", die zal aanvangen van een punt, dat niet verder dan ongeveer 30 minuten verwijderd is van die plaats in de Gemeente of naburige Gemeente, waar Nederlandse militairen, verzetsstrijders of militairen der Bondgenoten in de strijd de dood vonden, of zijn begraven.

4. Van 19.45 uur af tot 30 seconden vóór 20 uur zullen de **klokken van alle kerken luiden.**

5. Te 20.00 uur precies zal, na dat 30 seconden tevoren door middel van het voor elke Gemeente meest geschikte signaal dit tijdstip is aangekondigd, op de plaatsen der herdenking, **twee minuten van volkomen stilte** in acht genomen worden.

Deze stilte is niet voorgeschreven voor het openbare leven.

Evenwel zij aan de prudentie van elk Gemeentebestuur overgelaten om al dan niet de burgerij te verzoeken deze plechtige stilte algemeen in acht te nemen.

6. In overeenstemming met de geest, die onze gevallen helden, die naamloos streden, bezielde, zullen geen toespraken worden gehouden. De weg naar de plaats der plechtigheid zal slechts te voet en in volkomen stilzwijgen zonder vlag of vaandel worden afgelegd.

7. Het brengen van een eenvoudige hulde, door het strooien van bloemen op de plaats der herdenking, door elk der deelnemers, zij toegestaan.

8. Deze „stille tocht" kenne rang noch stand. Alleen de rechtstreeks nabestaanden der gevallenen, of de vertegenwoordigers der bevriende mogendheden, zullen een biezondere plaats hebben aan het hoofd van de stoet.

9. In aansluiting op en in overeenstemming met boven aangegeven programma, zullen in de kerken, op straten en pleinen van elke Gemeente, herdenkingszangdiensten worden georganiseerd, uitgaande van de „Stichting tot verbreiding van het geestelijk lied", waartoe verwezen wordt naar de van die Stichting uitgaande publicaties.

10. Het is in verband met het karakter van deze Nationale Herdenkingsavond gewenst, dat de bevoegdheid en invloed van de Burgemeesters het daarheen leiden, dat die avond van 18 uur af geen openbare vermakelijkheden plaats vinden en alle verkooplocaliteiten gesloten zijn.

Ten verzoeke van de Commissie zal de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen een missive aan alle inrichtingen van onderwijs doen uitgaan, waarin aangedrongen wordt, de laatste lesuren voor de Nationale Herdenkingsavond te wijden aan de geschiedenis van het Nederlands verzet.

EN WAT DOET CURAÇAO?

R.V.D.

HET ONTSLAGRECHT.

Het loont stellig de moeite, zo schrijft de sociale medewerker van het „Algemeen Handelsblad" (14 Maart), aan het ontslagrecht, welks herziening op het ogenblik in studie is, een bespreking te wijden. Temeer, daar — na de radiocauserie van Mr. Dr. A. A. van Rhijn — zowel Mr. Mok als Prof. Slotemaker, hieraan eveneens hun biezondere aandacht besteedden.

De toestemming van den Directeur van het Gewestelijk Arbeidsbureau, die benodigd is voor verandering van dienstbetrekking, beschermt door de biezondere tijdsomstandigheden in de eerste plaats den werkgever.

De Directeur van het Arbeidsbureau mag immers de toestemming niet geven tenzij blijkt, dat de werknemer door zijn overgang naar een ander bedrijf een positieverbetering verkrijgt.

Prof. Slotemaker zag deze kant van de huidige ontslagregeling scherp. Mr. Mok legde de nadruk op de bescherming van den arbeider, die inderdaad hiermede is gevrijwaard voor ontslag zonder klemmende reden, doch met inachtneming van de ontslagtermijn uit het Burgerlijk Wetboek.

In dit opzicht staan wij in Nederland bij het buitenland ten achter.

Op dit ogenblik gelden immers naast elkaar de publiekrechtelijke regelingen van het B.B.A. (Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945) en de civielrechtelijke regeling in de artikelen 1637 e.v. van het B.W. Krachtens de laatsten kan men opzeggen tegen een door overeenkomst of door het gebruik bepaalde dag met inachtneming van een termijn, welke gemeenlijk gelijk is aan de periode tussen twee opvolgende loonbetalingen.

Hiervan is een voortdurende bestaanszekerheid voor den arbeider het gevolg, omdat hij, ook na tientallen jaren van trouwe dienst, „met een week op straat kan worden gezet".

Verscheidene malen heeft men verbeteringen overwogen. Het wetsontwerp Drucker-1906 bv. liet de opzeggingstermijn afhangen van de doorgebrachte diensttijd. De termijn kon zo soms tot zes maanden uitdijen. Enerzijds betekende dit weliswaar een voordeel voor de arbeiders, doch daartegenover een nadeel, aangezien zij dan zeer moeilijk naar een anderen werkgever zouden kunnen overgaan, omdat die wel zelden een toezegging zou doen iemand pas na bijv. zes maanden na ontslag uit de vorige betrekking in dienst te nemen. En de arbeider zou door de ontslagtermijn niet eerder weg kunnen!

De overweging de opzeggingstermijn voor den arbeider en den werkgever verschillend te doen zijn ten gunste van den arbeider bevredigde natuurlijk evenmin.

Er zal dus gezocht moeten worden naar een regeling, welke soepel werkt en zoveel mogelijk waarborgen van wederzijdse zekerheid biedt.

De heer Van Rhijn wijst erop, dat de arbeider niet het gevaar mag lopen gemakzuchtig te worden, omdat hij toch nog niet ontslagen kan worden.

Alles zal dus, naast de formulering van de regeling, afhangen van de autoriteit, die over het eventuele beroep zal hebben te beslissen.

(R.V.D.).

CURAÇAO

LOTERIJWEZEN OP CURAÇAO.

Uit de begroting voor het jaar 1948 blijkt, dat men voor dat jaar uit kracht van de loterijverordening een vier ton denkt binnen te krijgen.

VERENIGINGSNIEUWS.

— **Don Bosco:** Zondag 20 April as. vergadering voor het onderwijzend personeel van Westpunt, Soto, San Willibrordo en Barber. De vergadering zal gehouden worden op Barber.

— **St. Thomaskring:** Zondag 20 April as. feestavond in de club. Aanvang 19.30 uur. De feestavond zal opgeluisterd worden door de band van Juan Rosales.

— **Veritas:** Vrijdag 18 April as om 17.30 uur vergadering in de Bisschoppelijke Nijverheidsschool. Lezing Pater Brada: „Zielkunde".

KAMERLID OP CURAÇAO.

Het kamerlid, de heer G. M. Nederhorst, brengt een bezoek aan Curaçao. Naar wij vernemen ligt het in de bedoeling van den heer Nederhorst enkele maanden op ons eiland te verblijven.

NIEUWS OVERAL

DEVALUATIE.

Naar aanleiding van het bericht, dat de „Waarheid" Zaterdag jl. publiceerde omtrent de devaluatie van de gulden, **heeft de** Nederlandse Regering verklaard, dat hiervan geen sprake is (Aneta, 14.4).

WERELDVLUCHT.

De wereldvlieger Reynolds hoopt vanavond om 20 uur te New York te arriveren (New York, (AP) 15.4).

NIET AANNEMELIJK.

Officiële personen uit de kringen der Amerikanen in Moskou verklaren dat de voor Molotov voorgestelde amendementen op het voorstel Byrnes **het onmogelijk** maken om het pact aan te nemen. (Moskou, (AP) 15.4).

OPHEFFING JEUGDVERENIGING.

Dura de president van Brazilië heeft een decreet uitgevaardigd, waarbij de communistische jeugdvereniging wordt opgeheven. (Rio de Janeiro, (AP) 15.4).

DE KLEREN MAKEN DEN MAN

De commissie-Kropman heeft in onze West ook een bezoek gebracht aan de negerdorpen in Suriname, waar weinig of geen kleding wordt gedragen. Toch leren de negerkindertjes daar op school: „De kleren maken den man" en „Honder jaar voor Christus kwamen de Batavieren in ons land". Conclusie van den heer Kropman: **Aan het onderwijs valt alles te verbeteren.**

(Volkskrant).

BONAIRE

HUIZE PAUS PIUS XII.

Het nieuw geopende huis voor ouden van dagen op Bonaire draagt de naam van Huize Paus Pius XII. Naar we nog nader vernemen heeft Mons. Verriet op de speciale audiëntie bij Zijne Heiligheid den Paus bij zijn jongste reis naar Rome speciaal aangevraagd om voor dit huis deze naam te mogen uitkiezen. Zijne Heiligheid de Paus stond het welwillend toe.

VAN EN VOOR DE VROUW.

Een „stukje“ Curacao

Boven ons de reine, blauwe hemelkoepel met lachende morgenbeloften en majestueuze zonsondergang. Zelden een wolkenbedreiging.

Wij houden zo onzegbaar veel van dit rots-eilandje waar de zonnetriomfen en het gezang van de Caraïbische Zee geen einde hebben!

Wij beminnen Curaçao. Laat deze of gene trachten „ons Curaçao" neer te halen. Ons protest zal hem als een donder doen zwijgen! Als een bliksem zal onze woede hem neersmakken.

Ja, wij hebben diep in ons iets van de stille windboom, die zich niet kán verzetten tegen de machtige Noord-Oost-passaat en die helemaal krom staat. Maar ook en veel meer, voelen wij in ons leven de branding, de eeuwige vraag van de golven om ons, het stugge geduld van de cactusstruiken, de hoopvolle vreugde van de schoon-gewassen buitenwegen na een regenbui.

Curaçao op de grote wereldkaart! Minder dan een stipje. Maar Curaçao in het hart van den Curaçaoënaar?!

In het jaar 1842, schreef een heldhaftige Vrouw dit over Curaçao:

„Wat een verschil levert Curaçao op met La Guayra en Pto. Cabello. Dáár leek alles arm en bouwvallig, hier een mooie haven met keurig onderhouden huizen. Ongemerkt waren we genaderd en voeren de prachtige St. Anna-baai binnen.

Hemel! Wat een mensen! Ieders gelaat sprak van blijdschap..."

Curaçao wist toen te waarderen degenen, die recht hadden op die waardering! Ik hoop, dat mijn Curaçao hierin niet zal veranderen.

In 1846 brak hier een storm los tegen Onzen Bisschop, Priesters, Zusters. (Ja, het wás 1846, geen 1946) Waarom? De directe aanleiding van dit onweer was Mejuffrouw Moons. Een protestant meisje, dat Katholiek wilde worden, dat bij haar sterven om een Katholiek Priester vroeg, die haar geweigerd werd.

Zij ruste in vrede.

Het anti-Katholieke gepraat, hier en daar wel „politieke gepraat" genoemd, deed de ronde! Er werd gestookt, vooral door een zekeren heer, die het volk meer en meer wilde ophitsen. Het gevolg? Monseigneur Niewindt werd wegens „laakbaar" gedrag uit de schoolcommissie ontslagen.

De storm woedde heftig voort. Maar, onze vijanden ten spijt, begon de tegie Curaçaose zon achter de wolken te verschijnen.

Monseigneur Nieuwindt kreeg zijn rechten terug, de Katholieke school vulde zich weer, een bloedverwante van Mej. Moons stuurde haar kinderen weer bij de Zusters op school, het aantal Zusters nam ook toe.

Spottend zongen de golven hun lied voor de anti-Katholieken, voor de ophitsers, voor de ééndagsvliegen, die menen te kunnen tornen aan dit heerlijk levensweefsel van ons volk: Katholicisme, oprechtheid, eenvoud.

Honderd jaar geleden! Welk een verschil hier op ons eiland! Heerlijke vooruitgang, voorspoed, weelde. „Het eiland waar je nonchalant gelukkig bent, het ideaal voor een kunstenaar", heeft een bekende schilder mij gezegd. e hoort ook wel, en vooral van degenen die veel aan Curaçao te danken hebben, minder-fraaie gezegden, b.v. „het land van muskieten en olie".

Laten wij niet blind zijn! Wij vrouwen denken vaak met ons hart, en dát is een gevaarlijk systeem.

Oppervlakkig glijdt het leven hier verder. Er zijn weinig „Haltbordjes", en veel „toegangswegen".

Om ons heen hol gepraat, machtsvertoon, ophitserij, geloofsstormen, tinnen-politiek.

Laten wij, Curaçaose vrouwen, met heel ons hart streven naar een blijvend geluk voor ons eiland. Een blik terugslaan in het verleden zal ons helpen om het heden „iets" te doen zijn voor de toekomst!

Een sieraad

Niets schijnt voor een vrouw zó kostbaar als haar goede naam!

Wordt zij door anderen in een verkeerd daglicht geplaatst, dan ontroven ze haar op een handige wijze haar goede naam. En, krijgt zij die wel ooit terug?

De wereld is streng, onmeedogend. Bij de kleinste mislukking staat zij voor de vrouw veroordelend klaar. Zorgvuldig verbergt zij dan onze goede eigenschappen, om die éne schaduwkant op de voorgrond te plaatsen.

Als wij maar even denken aan het schrijnend spel, dat vaak „liefde" genoemd wordt, en waar een vrouw soms alle zedelijkheid overboord gooit, huiveren wij!

Wie zal zo'n ongelukkige vrouw de helpende hand reiken? Wie zal haar gebreken met de mantel der liefde bedekken? Wie zal tenminste de moed hebben over haar fouten te zwijgen om zodoende haar naam niet dieper door het slijk te halen?

Neen wij, vrouwen, gooien maar al te graag de eerste steen. Wij veroordelen zo ombarmhartig. Wij „staan" en een ander „valt", is dát geen onfeilbare reden om ons mijlen ver boven zo iemand verheven te voelen?

En toch, Christus' mening — de enig-juiste — is nóg altijd deze: „Wie van u zonder zonden is werpe het eerst den steen op haar"......

Voor lastertaal haalt elke vrouw met een gezond stel hersens de schouders op. Wij moeten geen aandacht wijden aan praatjes en leugens, die verspreid worden door laaghartige mensen.

Maar, onverschilligheid, oppervlakkigheid horen wij zo veel mogelijk uit ons leven te verbannen.

God omringt ons met eerbied en liefde. Hij behoudt voor zich alleen het recht eenmaal een oordeel over ons uit te spreken; dan moeten ook wij met omzichtigheid te werk gaan.

Koste wat het wil, de vrouw zal elke schaduw vermijden op haar naam.

Een dichter heeft de oratorische vraag gesteld: „What's in a name!" Elke rechtgeaarde vrouw beschouwt haar naam als een sieraad.

Velen onder ons dragen die naam kunstig bewerkt op een armband of broche, dat zegt iets. Er zijn anderen, die grote offers hebben gebracht en die bereid zijn om nóg grotere te brengen om haar naam ongeschonden te bewaren, dát zegt veel meer!

„Gij zult niet stelen", zeker niet de goede naam van anderen of van je zelf! Hoeveel vrede zou er heersen, als wij eens konden leren zwijgen!

Hoeveel sportiever, vrouwelijker zou het zijn, als wij ónze naam en die van anderen wisten te eerbiedigen.

Vindt U niet, dat een vrouw, die van haar leven een heldhaftig streven naar een ideaal tracht te maken, bij haar dood „iets" achterlaat, dat waardevoller is, dan de herinnering aan de Vrede van Munster of aan de Slag bij Waterloo?

Haar naam zal immers voor velen een hulp zijn, een lokkend voorbeeld, een stille zekerheid: „Wat ik heb gedaan, kunt gij ook!"

En nu denk ik niet aan de glorievolle namen van Elisabeth van Hongarije, of van Lidwina van Schiedam, zelfs niet aan de vertrouwvolle namen van Florence Nithingale of van Miss Sullivan.

Ik denk, en dat zult gij ook doen, aan de namen van de eenvoudige mensen uit mijn eigen omgeving, die ik bewonder, die ik liefheb, die ik beschouw als steun en als voorbeeld.

„What's in a name!"...

Met moderne reclame-middelen, met een lichte wijziging van buiten-uit, met stoffelijke vooruitgang...... bezorgt men zich zelf geen „goede" naam.

Ruw en banaal schitteren vele namen van filmsterren, dansheldinnen, schoonheidskoninnen! En na enige jaren?

Hoeveel puinen in dit aardepaleis!

„What's in a name!"

De naam van deze of gene klinkt schijnbaar onbeduidend, maar spreidt om zich heen de goede geur van Christus, de goede geur, die ook andere levens zal weten te omgeuren. Dit is het mysterie van de goede naam.

SURINAME

HONDERD GRONINGERS NAAR DE WEST.

Rijstcultures hebben landbouwers nodig.

De rijstcultures in West-Indië liggen verlaten, wegens een gebrek aan mensen. Houderd jonge boeren uit Groningen, Drente en Overijsel zijn van plan erheen te trekken em deze „grote" landbouw te gaan beoefenen, die sterk gemechaniseerd kan zijn.

Een Groningse boer, Van Dijk, heeft al een grote rijstcultuur. Enkele verkenners uit Groningen zijn vooruit geweest en zij hebben een zeldzaam vruchtbare grond gevonden.

Nodig is alleen, dat het gouvernement de gronden inpoldert. Andere landbouw kan een Europeaan in West-Indië niet beoefenen wegens het klimaat.

Zonder kapitaal heeft het geen zin er heen te trekken, aldus de heer Kropman in de partijraadsvergadering van de K.V.P., bij zijn verslag over de reis naar West-Indië.

„de Volkskrant".

GEWONDEN SURINAMERS.

In een onzer dagbladen verscheen een verhaal over een betreurenswaardige geschiedenis in Batavia, waarin de 2e luitenant Maartens was betrokken.

Lt Kol C. Bosman, onder wien bedoelde luitenant dient, zendt ons het volgend verhaal van het gebeurde (door ons bekort).

„Het openbare ontspanningsoord Polonia werd op Zondagmiddag 19 Januari o.a. bezocht door een groep Surinaamse oorlogsvrijwilligers. Deze militairen staan over het algemeen bekend om hun opvliegendheid na gebruik van zelfs een weinig alcohol. Hun stemming liet in den laatste tijd bevondien te wensen over wegens vermeende onbillijke behandeling in verband met demobilisatie. Er ontstond dan ook al gauw door hun toedoen ruzie naar aanleiding van een beledigende opmerking van één hunner aan het adres van het vrouwelijk gezelschap van een Nederlands militair. En er begon prompt een soort veldslag tegen de overmacht van Nederlanders. Een Surinamer, Max Moll, schijnt vergeefs getracht te hebben zijn landgenoten tot bedaren te brengen.

De 2e Lt. Maartens, die zich in de nabijheid bevond en van de wanordelijkheden hoorde en begaf zich zeer terecht naar Polonia om te trachten de orde te herstellen.

Bij zijn aankomst aldaar was de toestand zo erg, dat burgers huilend naar buitenkwamen lopen, terwijl binnen o.a. een groep van tenminste 4 Surinamers bezig was een Nederlands militair „af te drogen".

Toen Maartens deze vechtenden trachtte te scheiden en de Surinamers merken met een Nederlands officier te doen te hebben, keerde zij zich gezamenlijk tegen hem, waarbij zij al gauw van scheldwoorden tot handtastelijkheden overgingen: zij sloegen den luitenant tenslotte tegen de grond en mishandelden hem daar verder. Hiermede maakte zij zich schuldig aan het zeer zware misdrijf van muiterij in tijd van oorlog."

De luitenant Maartens wist zich al vechtend, geholpen door een Nederlands soldaat en een sergeant van het KNIL, naar het terras terug te trekken, waar hij assistentie kreeg van een Nederlandsen sergeant-majoor, zodat hij kans zag zich naar het nabijgelegen Stafkwartier te begeven, waar om assistentie van de Militaire politie getelefoneerd werd.

Terwijl de maatregelen voor 't verkrijgen van assistentie, het herstel van de orde en de arrestatie van de schuldigen genomen werden, wilden enige Surinamers in een burgerbus het terrein van den strijd verlaten en zich aldus aan arrestatie onttrekken. Teneinde dit te voorkomen heeft de luitenant Maartens terecht de bedoelde bus bij het Stafkwartier aangehouden, hierbij geasnisteerd, door 2 man en 'n korporaal, die met geweren bewapend waren. Niet dus door 5 militairen. De luitenant Maartens was ook thans nng steeds ongewapend. Terwijl een man zich voor de autobus plaatste, posteerde de luitenant zich met den korporaal en den anderen man achter de bus, waar zich de uitgang bevindt. Daarbij stond een militair ter weerszijden van en iets achter hem met het geweer in de aanslag onmiddellijk achter de auto. Tot tweemaal toe is door hem aan alle passagiers van vlakbij en met luider stemme het bevel gegeven op hun plaats te blijven zitten en de bus niet te verlaten onder mededeling, dat er anders geschoten zou worden. Er is geen sprake van, dat hij enig ander bevel, bijv. om uit te stappen, heeft gegeven. Aan de bewapende mannen was door hem een duidelijk bevel gegeven om te vuren bij pogingen om de bus te verlaten.

De krijgsraad zal hebben uit te maken of dit bevel wettig was teneinde ontsnapping van verdachten van een zwaar misdrijf te beletten. Naar mijn persoonlijke mening was dit bevel volkomen geoorloofd.

Enige Surinamers hervatten direct het schelden en sprongen ongeacht het lijfsgevaar, waaraan zij zich blootstelden uit de bus, met de kennelijke bedoeling zich wederom op den officier te werpen.

Een Nederlands militair was roekeloos genoeg eveneens uit de bus te springen. Op dat oogenblik werd er krachtens het tevoren gegeven vuurbevel geschoten. Na een stel schoten commandeerde Maartens tweemaal „Ophouden met schieten" en werd er niet verder gevuurd.

Een Nederlands militair had een schapschot aan het hoofd, één der Surinamers had een buikschot ontvangen; de Surinamer Moll was dodelijk in het hoofd getroffen en een landgenoot van hem had een hoofdwond, wat hem niet belette den officier te blijven provoceeren en te trachten hem aan te vallen:

Spoedig daarna was de M.P. ter plaatse. Zoals bij relletjes helaas vaak voorkomt was Moll, die later herkend was als de man die had getracht de gemoederen te bedaren en dat wellicht nu weer had willen doen, door eigen grote onvoorzichtigheid het nlachtoffer geworden van de misdragingen van zijn kameraden.

Aan de gewonden werd spoedig assistentie verleend. Twee der Surinamers werden pertinent herkend als behoorend tot de groep die de muiterij gepleegd had, w.o. de man met 't schampschot aan het hoofd.

Vermelding verdient nog, dat een aantal Surinamers getracht heeft zich enige tijd later op Maartens te wreken, waarbij zij een kleine gewapende avond-expeditie op touw zetten, die echter niet slaagde.

De Msb.

GOUVERNEUR BRONS TERUG.

Op Zaanderij landde Gouverneur Brons. Hij was zeer vermoeid van zijn reis naar Holland, via Curaçao en was niet genegen de journalisten inlichtingen te verschaffen. Hij wil eerst de Staten inlichten (Paramaribo, Aneta, 14.4).

Het Ambtsgeheim van den Journalist

Het ambtsgeheim van den journalist is weer ter sprake gekomen, nu de heer H. A. Lunshof, hoofdredacteur van Elsevier's Weekblad zich daarop in een rechtszaak over de publicatie van een gedeelte van de Notulen van Linggadjati heeft beroepen.

De Maasbode (26.3) meent, dat ook het ambt van een redacteur valt onder die in Artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht bedoelde ambten.

Het algemeen welzijn vordert, dat de mensen zich zonder vrees voor ongewenste ruchtbaarheid tot bepaalde personen kunnen wenden, die krachtens ambt of beroep vertrouwelijke zaken behandelen. Dit geldt voor priesters, artsen, advocaten en procureurs. Naar onze overtuiging zijn ook notarissen, telefonisten, telegrafisten, vroedvrouwen en verpleegsters krachtens hun beroep tot geheimhouding verplicht En tenslotte behoren ook (hoofd) redacteuren van dag- en weekbladen tot dit gevarieerd gezelschap.

Zij, die den redacteur inlichtingen verstrekken wensen vaak onbekend te blijven, om aan mogelijke wraak te ontsnappen.

Dan is de (hoofd) redacteur wiens taak het toch is zijn lezers op bepaalde misstanden te wijzen, in geweten verplicht de namen dezer personen geheim te houden. Zou deze verplichting niet bestaan, dan zou iedereen er van worden afgeschrikt zijn eventuele grieven aan een journalist bekend te maken; het gevolg hiervan zou zijn, dat een blad zijn voorlichtingstaak niet meer ten volle zou kunnen oefenen.

Het **Eindhovens Dagblad** (19.3) betreurt, dat nog steeds geen afdoende jurisprudentie inzake dit vraagstuk aanwezig is.

Het is daarom te hopen, dat de heer Lunshof in de gelegenheid zal zijn, om deze zaak nu eens te voeren tot voor de hoogste instantie, opdat er een duidelijk arrest kome, waaruit zal blijken, of in de journalistiek van een beroepsgeheim gesproken kan worden of niet. Het zou een principieel proces zijn, waarin ongetwijfeld de gehele perswereld — óók dat gedeelte, dat tegen de publicatie van de notulen door Elseviers' Weekblad geweest is, — achter den heer Lunshof zal staan.

Het eenvoudigste zal overigens zijn, dat deze gehele materie geregeld worde in de nieuwe Perswet met welk ontwerp ten departement intussen geen haast blijkt gemaakt te worden.

Paraat (21.3) merkt op, dat het beroepsgeheim van den journalist wel-is-waar nog niet officieel wordt erkend, maar het is zo overbrekelijk verbonden aan het ambt van journalist en het is den juornalist zozeer in vlees en bloed overgegaan, dat het er eigenlijk niet eens meer op aan komt of het officieel wordt erkend: het is er en het is niet weg te krijgen. Het behóórt ook niet te worden aangevallen, want daarmee raakt men aan de wortels van de vrije journalistiek, aan de vrijheid van drukpers en meningsuiting. Vrijheid van drukpers impliceert vrijheid van onderzoek. Wie zegt te willen toestaan, dat vrijelijk gedrukt wordt, wat de verantwoordelijke journalist meent te moeten drukken (natuurlijk met mogelijkheid van strafrechterlijke correctie achteraf, als tegen de orde en de goede zeden is ingegaan) die moet óók toestaan, dat de journalist zijn informaties haalt, waar hij meent die te moeten halen.

Met het zwijgrecht van den journalist moet door den rechter rekening worden gehouden.

Ten eerste, omdat het bij een democratische regeling van de persvrijheid behoort. En vervolgens, omdat de rechterlijke macht zich bij een aanval er op belachelijk maken zal, want geen journalist zal het beroepsgeheim prijsgeven.

En wie prijs stelt op een vrije pers, die zich alleen gebonden mag voelen door zijn besef van verantwoordelijkheid, die moet het recht van verzwijging aan den journalist toekennen.

De verdere beoordeling van de publicatie der notulen behoort niet tot de taak van den rechter, maar voor een journalistieke Tuchtraad, die er weliswaar nog niet is, maar waarvan de totstandkoming toch niet zo heel lang meer op zich zal laten wachten.

R. V. D.

Novelle van Cola Debrot

„Bid voor de ziel van Gamille Willocq"

De West-Indische geneesheer-schrijver Cola Debrot heeft ons verrast met een novelle „Bid voor „Camille Wilbocq" een novelle die op een gelukkige ontwikkeling van den auteur wijst.

Hij plaatst twee jonge mensen tegenover elkaar als de dragers van uiteen loopende levensbeschouwingen, waarbij de een aan twijfel onderhevig is en de andere meent aanvankelijk zijn bestemming gevonden te hebben, evenwel een determinisme, dat hem tenslotte geen bevrediging kan schenken. Beide zielen werken op elkaar in, alsof al deze innerlijke conflicten eenen mensgelden. Men moet respect hebben voor de wijze, waarop Debrot dit den lezer a.h.w. tastbaar maakt.

Zeer goed ziet Debrot, hoe iemand, die het klooster ontvlucht is, omdat hij daar toch niet zijn roeping zag, — in casu Camille Willocq — in de wereld zeer zeker een goed leven kan leiden. Herder belicht de schrijver den innerlijken strijd in zo'n persoon wien de wereld lokkend toelacht, wanneer hij den blik niet meer volledig op het geestelijke richten kan.

Inderdaad zijn hierdoor vele jongelui gestrand en Cola Debrot plaatst zich midden in dit probleem, waarmee men zich ook in katholieken kring vaak bezig houdt, het probleem n.l. op welke wijze men uit seminaries of kloosters terug gekeerde jongens het best kan opvangen, om de kwade gevolgen van een te hevigen schok te voorkomen.

Bij Willocq waren het verkeerde motieven die het hem in het klooster zijn intrede deden doen: hierdoor raakt hij met zich-zelf in moeilijkheden. „Was zijn gang naar het klooster niet een poging geweest aan zijn innerlijke droefgeestigheid te ontkomen, een poging om zich van zijn vriend Lucien Nox te onttrekken, die in wezen niemand anders was dan zijn tweede Ik"

Camille kan helaas niet den vrede vinden, terwijl Lucien Nox de ijdellheid van zijn theorieën inziet, het habijt van zijn vriend vraagt en voortaan als monnik door het leven gaat. Voorwaar, een meesterlijk procéde, de gespletenheid in een mensenziel op deze wijze duidelijk te maken en voortreffelijk uitgewerkt. Wel voelt men de aarzeling, waarmee de schrijver de oplossing brengt, die het element van de genade wel wat te veel naar den achtergrond heeft geschoven.

Tegenover de philosophie van Lucien Nox, prachtig tot uitdrukking gebracht in den uitleg van den glimlach van de Giocanda, verzuimt bij iets positiefs te geven.

Onwillekeurig dringt zich bij het lezen van dit boek een vergelijking op met François Mauriac wanneer deze het dualisme van goed en kwaad in den mens in zijn roman, betrekt. Ook de Franse schrijver vond eerst later als de eenig mogelijke oplossing de genade, maar dan als een licht, dat het gehele werk bestraalt.

Al heeft Debrot deze oplossing nog niet geheel gevonden, wij hebben ons over „Bid voor Camille Willocq" zeer verheugd in deze novelle wijst in een goede richting.

Msb.

FILM

„MENEER VINCENT".

Film over het leven van den H. Vincentius a Paulo.

In de studio's van Radio-Cinéma te Parijs is men dezer dagen begonnen met de eerste voorbereidende werkzaamheden voor de vervaardiging van een nieuwe historische film, getiteld „Meneer Vincent". Aan de vervaardiging van deze film, waarvoor een bedrag van 25 millioen francs door nationale intekening wordt bijeengebracht en welke het leven van den H. Vincentius á Paulo zal uitbeelden, zal een keur van artisten, scenarionchrijvers en technisch filmpersoneel meewerken.

De film, welke een hoogtepunt zal worden in de Franse filmproductie van 1947, wordt geproduceerd door het Office Familial de Documentation Artistique. Scenario- en dialoog-schrijver zijn Bernard-Luc en Jean Anouilh, terwijl de hoofdrol zal worden vertolkt door Pierre Fesnay. Pierre Fresnay, die op 4 April 1897 in Straatsburg werd geboren verwierf in ons land bekendheid door zijn rollen in films als „Mademoiselle Docteur", „La Bataille Silencieuse", „La Grande Illusion" en „Alerte en Méditerranée".